

Laudare, Benedicere, Praedicare – setkání sester dominikánek apoštolského života v Olomouci

Dlouhá bílá říza se škapulířem, pás s růžencem a černý závoj – tak vypadá tradiční řeholní oděv sester dominikánek.

Sedmdesát žen, jimž je dominikánský hábit a především dominikánská cesta životem vlastní, se v polovině července 2012 sešlo v Olomouci na týdenním setkání kongregací ze střední a východní Evropy. Sestry z Maďarska, Slovenska, České republiky a Chorvatska již popáté na týden vytvořily jednu velkou rodinu, společně chválily Pána modlitbou, společně studovaly a tvořily.

Setkání DSE-CE (Dominican Sisters Europe – Central and Eastern) tentokrát proběhlo v krásném a prakticky zařízeném komplexu budov Arcidiecézního kněžského semináře v Olomouci. Krom výše uvedených se setkání zúčastnila poprvé i zástupkyně ze Slovinska, pozvání přijalo též několik sester z jiných evropských regionů – z Norska, Irska, Holandska a Německa.

Pracovní téma setkání znělo „Sestry dominikánky a apoštolát v sociální oblasti – minulost, přítomnost i výhled do budoucnosti“. Přednášky a skupinovou práci na toto téma vedla sestra Helen Alford OP, děkanka fakulty sociálních věd na Angeliku v Římě, teologické souvislosti dokreslovaly přednášky otce Francesca Compagnoni OP. Symbolem propojení s celosvětovou komunitou dominikánek apoštolského života byla prezentace sestry Toni Harris OP, mezinárodní promotorky Justice and Peace z římského centra Dominican Sisters International.

Ačkoli název a zkratku DSE-CE si uskupení dominikánských kongregací zvolilo teprve před rokem, bližší spolupráci sestry ze střední a východní Evropy navázaly již v roce 2000. Generální představené se tehdy sešly v Praze a hned v následujícím roce maďarská kongregace připravila společný workshop na téma „Dominikánská spiritualita“. Symbolické bylo, že toto setkání proběhlo v Kőszegu, kde mají společné kořeny maďarská, česká i slovenská kongregace sester dominikánek. Ve dvou- či tříletých intervalech pak následovala setkání na Velehradě, v Nitře a v Egeru.

Ze vzpomínek jedné účastnice:

„Co tady dělá prádelna? Vždyť jsem šla na vrátnici!“ Mokrát jsem se v budově Arcibiskupského kněžského semináře v Olomouci letos v červenci podobně divila. Najít kapli a najít jídelnu bylo životně důležité, někdy se to však zdálo být nemožné. Tedy kaplí bylo tolik, že člověk vždycky nějakou našel, ale kdo chtěl dojít na naši krásnou mnohojazyčnou liturgii, musel najít právě tu jednu jedinou, největší. Naštěstí se nás dominikánek pohybovalo ve stejném labyrintu na sedmdesát, člověk v tísní brzy narazil na některou, která uměla poradit. Anglicky, maďarsky, slovensky, česky, chorvatsky, slovinsky, norský, německy, rukama nohama.

Nelišily jsme se pouze jazykem. Každá z kongregací má trochu jinak střižené závoje, ale to snad nikdo ani nevnímal. Totálně převládl pocit sounáležitosti, sesterství v rámci dominikánské rodiny. Jedna sestra pomůže najít cestu k vrátnici, jiná pochopit souvislosti dominikánského apoštolátu v sociální sféře, další vás naučí dělat růžence z klokočí a jiná z provázků, tamta dokonce tvořit mozajku, batikovat, psát brkem, další vysvětlí, jak je to s nedávným fyzikálním „objevem Boha“, v případě úrazu najdete i takovou, která vás odveze na pohotovost.

Dokonce i já jsem jedné sestře pomohla. Ne sice tak, jak potřebovala, ale aspoň bude mít na co vzpomínat. V tu dobu už jsem věděla, že k autům na zadní dvůr se nejlíp dostanete sklepem pod částí zvanou Leopoldinum. Když se tedy sestra Toni musela z našeho setkání přemístit na dominikánskou konferenci do Afriky, jednoznačně jsem jí popsala cestu k „taxíku“ řízenému sestrou Martinou: „Sjeď výtahem do nuly. Vypadá to tam sice trochu divně, ale ničeho se neboj – tam se sejdeme.“

Když jsme se sestrou Martinou čekaly u auta podezřele dlouho, zatrnulo ve mně – sestra Toni přece bydlela s ostatními přednášejícími v jiné části semináře! Co když je tam taky výtah a ona sjela do nuly někde jinde?

Bylo to tak. Dostala se mezi řemeslníky, kteří si zrovna chystali věci na další část opravy fasády. Sestra Toni se nedivila – vždyť jsem jí přece řekla, že to bude vypadat trochu nečekaně. Když ji řemeslníci chtěli i s kufrem vypoklonkovat, v několika světových jazycích jim vysvětlila, že neodejde, máme tam přece sraz...

O další zajímavý zážitek sestra Toni díky svému přesunu na jiný kontinent přišla. Třeba by ten večer také bývala chtěla řezat obkladačky a pak z nich s využitím všech svých tvořivých schopností, odborného vedení sestry Marie a jakéhosi lepidla skládat mozaiku. Když takto zaprášené, ulepené a upocené dominikánce mimořádné hlášení oznámí, že v celé Olomouci nepoteče (snad jen) do půlnoci voda – no není to zážitek k nezapomenutí?

Na setkání dominikánek bude možná nějakou dobu vzpomínat i františkánka sestra Dolores, která hravě zvládne všechnu tlumočnickou techniku i téměř profesionální fotografie. Žádost o hromadnou fotografii tolika dominikánek ji však poněkud vyvedla z míry: „Tak velkou bílou plochu jsem ještě nefotila. Kdo ví, jak se to povede!“

Fotografiím by možná odborníci něco vytkli, ale důležité je, že naše středo- a východoevropské rodinné dominikánské setkání se s pomocí Boží a též s pomocí dobrodinců podařilo.